

Skleda pride, skleda gré,
Urno! — — smo ob zadni žé.
Zdaj pozvane car popraša:
Je že dolgo hoja vaša,
Kje ste bili, kam ste šli,
Kaj po svetu se godí?
In za morjem al je huda,
Ste veliko zvedli čuda,
Je li sloga, je prepír,
Žuga vojska, al bo mir?
In glavar mu tako reče:
„Tudi tam različno teče,
Dans je dobro, jutro ne,
Tam ko tû prememba je.
Vse po čez, ni ravno hudo —
To de poglavitno čudo
Vidli smo, gotovo res,
Morskiga valovja vmes.
Bark pristanju clo ugoden
Je otok, nekđaj neploden,
Blaga poln današni dan,
Pod imenam raja znan.
Mesto je na njem prekrasno,
Imenitno, sreče glasno,
Djanju vsim kazaven bliš,
Pozlačenih polno hiš.
Cerkev, stolpov je dostojno,
Ljudstva noter clo nebrojno,
Nikdo vboštva ne pozná,
Vse se sveti od zlatá.
Sredi krasniga naselka
Pa stoji rudeča jelka,
In pod jelko v kraju tom
Iz kristala mali dom.
Po kvadratu svitle kuče

Veverca se bistro suče,
In oreške dan in noč
Pridno grize na vso moč;
Lešnike visoke cene,
Vse lupine, strôki, mreene,
Jedru bližna roba vsa
Je zlató in platina.
Jedra pak so kamni dragi,
Diamanti, oniks blagi,
Krizolit, opal, ahát,
Kalcedon, beríl, granát.
Veverci je budno brambo,
Dragotinam varno shrambo
Knez izvolil, čverst pisar
Piše v bukve vsako stvar.
Iz lupín denar se kuje,
Pridno krog se s tem kupčuje,
Silne kupe jeder pa
Knez v obrest po svetu dá.
Bodi dosti — izročeno
Vse po vsem z besedo eno —
Na otoku temu vsak
Starim Krezu je enak.
Koč in bajt se pa ne vidi,
Le poslopju slični zidi
Po okrožju tem bležé,
Ki se dvorske hiše zdé.
Temu mestu tako krasnim,
Na otoku slave glasnim,
Ukazuje knez Gvidon,
On ti pošlje svoj poklon!“
O povedbi zgodbe skupne
Jako car Saltan osupne,
Gledati vse to z očmi
Se skomina mu cedí.

„Ak me, reče, smert ne zmane,
Scer močí mi kaj ostane,
Me nikak ne vstavi zlom,
Vse te čuda vidil bom.“
Kuharca in zvita tkavka,
Babariha, zmot motavka,
Vse tri slike polznih kač,
Mislijo pa vse drugač.
Govoriti tkavka jame:
Kdo o tem se nek zavzame,
Veverca de grize sad? —
Vidno k tem jo sili glad!
Kar o drugim hvalno skaže,
Je prašanje al ne laže,
Pa recimo de je res,
Pičlo čuda le je vmes.
Ja povem vam večji čudo:
V morju vihra vreme hudo,
Zgorej žuga grozni kap,
Spodej puha slap na slap.
Se derví valovja mnogo,
Zvižga, psika, siča krogo,
Ter čez breg se zavalí,
Skupne kraje potopí.
Plane von ko blisk oblakov
Tri in trideset junakov,
Svitlih kakor jutra zor,
Vodja jim je Černomor.
Čudo to je imenitno,
Dan za dnevam stanovitno,
Jasno kakor zrak nebes,
In do zadne pike res.

(Dal. prih.)

Národní običaji.

Prstenkanje.

Národná igra dekliška v Istri.

Popisal J. V.

Dekleta, kadar ih je mnogo, hoteč igrati to igro, se lepo posedejo na okolo; vzamejo rožico i prsten, ter ena meju njimi srečka najprvo, ka bode prstenica, to je, ka bode skrivevala prsten; a potle, ka bode gankarica, to je, ka bode vganjevala v kih rukah je prstenica, prsten skрила. Srečka se pa tako-le: „binguli banguli prekončiron, čiči biči temperiči, čika čaka, uš baraka, ena vila, a biš paka“; ili: „jenoga, dvakuti, trikuti, čičere, pega, lega, smokva, lokva, denjo, dič“; na katero pride zadna beseda tega srečkanja, ona je prva prstenica a druga gankarica. Sedeče devójke drže sklopljene roke, kadar prstenica gré od druge do druge počemši igro segajoč vsakej v dlani, kakor da bi vsakej skrivši prsten pustila; a gangarica gré za njo pazljivo gledeč, kadi ga je ona za spravo pustila. Ko je prstenica vse devójke obšla, praša gankarico, kadi je prsten? Gankarica noseč rožico vganjeva do trikrat; ako trikrat ne vgane, ga gre prstenica na novo skrivat, i to tako dolgo, dokler ona vgane. Kadar gankarica vgane, kadi je prsten, sede ta na mesto one, ka je imela prsten v roci. Vstavša se devójka vzame prvej gankarici roko iz rok, ter gre s prstenico in sè še eno devójko, ki si jo same odberete, eno malo na stran; da se pogovoré vse tri, kega mladiča bi njej namenile; pogovorivši se pridejo nazaj, pak govori prstenica bivšej gangarici, ka se takrat vstane: „Pomoz Bože, mlada!“ ona odgovori: „tako budi stara (Bog ti daj

starost dočeka), odkuda sunce viliza?“ ona reče: „od zgora“; „a kamo zapada?“ ona odgovori: „zdolom“; „ča ti je najdraže?“ ona reče: „Bog, otac, mat, brati, sestre“; ona druga pita: „ča još? jisti, piti, lepa roba, zdravlje“, i tako gré prašanje i odgovaranje naprov; a naj zada, kadar nima več kaj reči, odgovori: „nu, neka bude, jedan lep, dobar mladič.“ Ko ona to reče, jej dá rožico i prsten na rožici govoreč: „to ti je poslal ta i ta; rožico za ljubav, a prsten za verovanje, ako ti je drago vzeti ga; ako bi bila zadovoljna, si stavi prsten na prst, a rožico pod grlo, ako ne bi pa bila zadovoljna ž njim, neće prijeti ni rožice ni prstena, pak jej morajo iti družega izbirati. Ako su jej pak izbrale kega za porugati jo, vzašši ona rožico in prsten ter sve skupa tja vrže rekoč: „sada glejte, kako sam hitela rožicu i prsten, tako bim i njega, da je ovde, i da ga morem. Dvakrat se ga more odvreči, a tretjikrat treba, da se zadovolji, ž njim. Ona devójka, ka je bila prstenica, bode potle gankarica, ona pak, pri kterej je prva gangarica vganila prsten, bode prstenica, pak se počne skrivanje i vganjevanje prstena na novo, samo nesme skriti prstena v roci ene, katerej so vže mladiča namenila, i to se ponavlja, ako imajo časa, dokler vsakemu dekletu mladiča ne namenijo. — S to igro si napravijo dekleta večkrat tak smeh, da od smeha vsa igra prestane. To igro dekleta igrajo najraje spomladi, v leti i jeseni, po vrtih v hladi, ali k igri ne pripusté nijednega možkega ni gledati ni poslušati.

Dopisi.

Iz Koroškega. †. (3. zbor koroških učiteljev.)
Zadnji zbor koroškega učiteljskega društva, v katerem